

1969

3. Beh. af Lovf. om den offentl. Fred paa Folket. Helligdage.

1970

og Svile; hvoraf den største Del af Landets Befolkning nyder godt, ogsaa kunde komme dem til gode, men Forholdene ere af den Bestaffenhed, at det ikke er muligt, uden at store Samsfundsinteresser vilde lide derunder, og man maa som Følge deraf overlade til de Paagjaldende at væge om sig selv, idet det er en frivillig Sag, om de ville indtræde i vedkommende Tjenesteforhold eller ikke. Var det muligt at yde disse Samsfundsclasser Beskyttelse, uden at langt vigtigere Samsfundsinteresser kom til at lide derunder, vilde jeg være med dertil, men jeg ser ikke, det kan lade sig gjøre. Dette Spørgsmaal har været under Overveelse fra saa mange Medlemmers Side i Udvalget, at jeg tror, man maa lade denne Tanke fare og indskrænke sig til, hvad den høitærede Justitsminister har tilfattet ved Forslaget, hvilket med ikke meget væsentlig Modifikation er blevet vedtaget ved 2den Behandling. — Endnu skal jeg gjøre en ganske kort Bemærkning med Hensyn til det Cirkulære fra den tidligere Justitsminister, som den ærede Ordfører oplæste. Jeg skal ikke blande mig i den almindelige Behandling af dette Spørgsmaal, hvorom to ærede Medlemmer her i Thinget nu have et Slags Mellemværende med hinanden, men jeg skal kun yttre, at forsaavidt den ærede Ordfører pointerede noget stærkt et enkelt Udtryk af Cirkulæret med Henviisning til de Udtalelser, som have fundet Sted fra det ærede Medlem (Klein) nemlig „socialistiske Møder og deslige“, tror jeg rigtignok, at den ærede Ordfører dog her saae Sagen i et noget andet Lys, end det efter min Opfattelse var billigt ligeoverfor det andet ærede Medlem. Vi maa erindre, at det ærede Medlem for Aalborg, da denne Sag sidste Gang var under Forhandling i denne Sal, gjorde opmærksom paa, at det, som for ham havde været den ledende Grund til dette Cirkulære, var, at han fra flere Sider var bleven gjort opmærksom paa, at man sølte sig oprørt over, at Folk ligesaa Gudstjenesten kunde gaa til Møder, hvor der prædikedes ligefrem antireligiøse Anskuelser og Meninger. Naar han altsaa siger i Cirkulæret „socialistiske Møder og deslige“, hentydes der jo ganske aabenbart til slige Møder, hvor slige antireligiøse Foredrag fremsettes. Dette skal jeg imidlertid ikke her drage frem, da det ikke foreligger og ikke falder ind under Forhandlingen; men jeg tror, at Enhver, der har færdebes rundt omkring i Landet, kan i sin Erindring fremdrage visse Møder af den Art, saaledes at den daværende høitærede Minister kan have havt fuld Bepjælse til at drage dem ind med derunder. At Bestemmelsen bliver anvendt

imod rene politiske Møder paa en Maade, som den ærede Ordfører og hans Venner have sølt sig høilig besværede over, er en anden Sag; det er Noget, hvorom jeg ikke her skal udtale mig. Jeg kan naturligvis selv ikke Andet end finde, at det er urigtigt at lade et Mødes politiske Karakter faae Indflydelse paa Bestemmelsen om, hvorvidt Mødet skal være tilladt eller ikke.

Th. Nielsen: Det kan ikke negtes, at den tjenende Klasse efter det Lovforslag, som nu forhandles, dersom det bliver ophøiet til Lov, ikke lovmæssig om Søndagen vil have den Beskyttelse, som den har ifølge den gamle Lovgivning. Den ærede sidste Læser mente vel, at der var Mange foruden Lyendeklassen, der ligesaa haardt trængte til Beskyttelse; og nævnte deriblandt Svende og Lærebørgere. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at der er Mange, der trængte lige saa haardt til Beskyttelse; men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, hvorledes Forholdet stiller sig efter Loven af 26de Marts 1845, idet jeg med den ærede Formands Tilladelse vil oplæse 1ste Punktum i § 4 af denne Lov, hvori det udtrykkelig hedder: „Haandværkere, Fabrikanter og alle Næringsdrivende maa ikke æsse Arbejde af deres Svende eller Arbeidere, hvorved disse forhindres fra om Søn- og Helligdagene at besøge Gudstjenesten, og skal enhver Overenskomst som udtrykkelig maatte indgaaes om Arbejde paa disse Dage, være uden forbindende Kraft.“ Det ærede Medlem vil deraf se, at de Paagjaldende have ifølge den nu bestaaende Lovgivning en Beskyttelse, som de, hvis dette Lovforslag vedtages — og det hvad enten det bliver Regjeringens oprindelige Lovforslag eller det nu til Forhandling liggende — herefter ville miste. Jeg skal imidlertid erkjende, at, naar dette Lovforslag indskrænkes til at gjælde den offentlige Fred paa Folketjens Helligdage, saa er det ikke principrigtigt at medtage disse Bestemmelser, som jeg her har omtalt, eller at optage dem fra Loven af 26de Marts 1845 i den nye Lov. Jeg vil derfor tro, at det Lovforslag, som nu formodentlig vil blive vedtaget, vil netop medvirke til, at vi snart maatte blive nøbte til at faae en Lov, vedrørende Arbeidernes Forhold om Helligdagene i det Hele taget (D. Christensen: Hør!). Ja, jeg kan ikke lade den Mening gjælde, som det ærede Medlem udtalte, at vi skulde aldrig give os af med at give Love for myndige Mennesker; det give vi os af med hver eneste Dag, og det ærede Medlem er selv med dertil. Jeg skal forøvrigt snart komme til det ærede Medlems